

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Josefa Baxy, Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **M. A.**, zastoupeného JUDr. Miroslavou Kohoutovou, advokátkou se sídlem Praha 3, Milešovská 6, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2005, č. j. OAM-1294/VL-10-ZA07-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 1. 2006, č. j. 56 Az 105/2005 – 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12. 8. 2005, č. j. OAM-1294/VL-10-ZA07-2005, žalovaný zamítl žalobcovu žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Brně zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem ze dne 25. 1. 2006.

Rozsudek žalobce napadl kasační stížností, doplněnou k výzvě soudu podáním ze dne 7. 7. 2006. Namítl, že krajský soud nesprávně zhodnotil skutkový stav zjištěný ve správním řízení. Již v žádosti o udělení azylu uvedl, že s rodinou žil v B., tedy v oblasti se silnou čečenskou tradicí, která je potlačována Ruskou federací. Vyhrožování vedoucí až k důvodnému strachu o život, únos jeho bratra a další potíže v zemi původu plynuly z jeho avarské národnosti a islámského náboženského vyznání, které je v silném střetu s většinou pravoslavného Ruska. Bylo zbytečné, aby se žalobce obracel na příslušné orgány či na policii, jelikož tak učinil bez úspěchu již jeho otec. S ohledem na provázanost policie a vyděračů navíc bylo jasné zhoršení stávající situace. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť zákon o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Stěžovatelem namítané obavy z vyhrožování organizovanými kriminálními skupinami (mafie) jakožto důvod žádosti o udělení azylu, spolu s otázkou možnosti občanů domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů země původu a schopnosti těchto orgánů jim takovou ochranu poskytnout, byly předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, či rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, všechny publikovány na www.nssoud.cz.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti tvrdil, že vyhrožování a potíže, jimž čelil spolu se svou rodinou, vyplývaly z jeho avarské národnosti, islámského náboženského vyznání či silných čečenských tradic v B., pak jde o tvrzení, která ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem neuváděl. Z pohledu přezkumu kasačním soudem jde o tvrzení nové, které stěžovatel uplatnil až poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí. K takové skutečnosti Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

V bodě, jímž stěžovatel napadl nepřihlednutí k provázanosti policie a vyděračů žalovaným, je kasační stížnost nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.): opírá se totiž o důvod, který stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl.

Nutno dodat, že kasační soud neshledal ani žádné pochybení krajského soudu tak výrazné intenzity, o němž by bylo možno se důvodně domnívat, že zapříčinilo odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by způsobilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2007

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu